

der ligger for i Morgen eller i den første Time; og jeg har i Sinde fremdeles at see den under Dine. Den anden Fære ligger derimod noget langt borte, synes man. Skulde det endogsaa vise sig, at den usforandrede Antagelse af det Kgl. Budskab, som jeg antager, er et mægtigt Skridt nedad, ad den Vej altsaa, som Stenen selv aldrig standser paa, naar den engang er kommen i Bevægelse, skulde det vise sig om 10, om 20, om 30 Aar eller derover, ja da vil der ikke stormes løs paa dem, der stemte Ja — de ere da for en stor Deel andetsfæds. Men jeg mener, at Ansvarret med Ja og Nei egentlig ikke er en Sag mellem os og enten Tilhørerne her saavel som dem, der ville enten rose og dable os i Bladene, og dem, der see mildt til os, naar vi komme hjem, eller see ilde til os, naar vi komme hjem: jeg mener, Ansvarret her med Ja og Nei, er en Sag mellem os og Ham deroppe, og Han lever jo Enhver af os ud, vi ville altsaa alle faae Leilighed til at klare dette vort Ansvar, selv om Virkningerne af vort Ja og Nei skulde komme meget seent og sildigt.

Dette er, hvad jeg af mere Almindeligt troede at burde bemærke. Jeg skal nu bede om Tilladelse til at berøre Noget, som nærmere kommer ind paa det nærmest foreliggende Forslag. Der er fra flere Sider blevet ytret, at den Folkethingsmand, der fra først af var ligesom Drdsfører for dette Forslag, undertiden kom ind i nogen Uklarhed i sine Paastand, at han snart syntes at mene, at det var ved Arv efter Kongeloven, man vilde have, at den tilsigtede Forandring skulde skee, og snart ikke ved Arv efter Kongeloven. Uden at ville bedømme, om hans Udtryk altid og allevegne have været fuldkomment correcte, saa troer jeg dog, at Meningene er klar; jeg troer godt at have forstaaet den ærede Taler. Han mener, at det er „ved Hjælp af“ Kongelovens Arvesølge, saaledes, at den er et integrerende Led, uden hvilken det ikke kan komme istand. Men han siger ikke, at det er „i Kraft af den, og den alene“; han mener, at der hører flere Factorer til, og det mener jeg netop ogsaa. Der virker ved denne Leilighed flere Factorer sammen, men, da der kunde være Fare for, at man over de Factorer, som tilskydes, om jeg saa

maa sige, af hele Europas Bifald, med Glands og Magt og Herlighed, glemte den lille jævne Haandskrækning, Arveloven ved denne Leilighed har givet os, og som man ikke synes ret at ville paaafkjenne, saa gaaer Forslaget ud paa at sikke, at det ikke skulde ganske gaae i Glemme. — Den ærede Folkethingsmand fra Sorø Amts 3die Valgfreds har endnu berørt et Punkt, hvortil han meente, at Folkethingsmanden for Frederiksborg, som var Drdsfører i Sagen, havde søgt en Styrke for sin Betragtningmaade; og det skulde være med Hensyn til at vække eller nære visse Følelser hos den høie Person, som efter Forslaget skal kaldes til Danmarks Throne; og han har i den Anledning selv bemærket Noget om Følelser. Jeg tillader mig at berigtige disse Bemærkninger, som efter min Overbeviisning ere paafaldende urigtige. Han bemærkede, at, var der visse Følelser hos Bedkommende, saa behøvedes visse Udtalelser ikke; vare de der ikke, saa kunde de ikke fremkaldes ved slige Udtalelser. Ja, hvad skal jeg Stakkel da sige, som idetmindste en halv Snees Gange om Aaret maa spørge Brudgom og Brud, om de have og agte at bevare visse Følelser for hinanden saa de ere tilfunds med Trofasthed og Kjærlighed at vandre sammen herefter. Skal jeg da nu sige til mig selv, at det gjør jeg som en Daare? Skal jeg sige: Have de dem, saa behøver Du ikke at spørge derefter; og have de dem ikke, saa faae de dem ikke, fordi der spørges derefter. Jeg mener, at vi ikke maae glemme, at, ligesom vi i det Hele ere meget forgængelige, saaledes ere vore Stemninger og Følelser meget vakkende og variable; og at den, som kan være gjennemtrængt af visse Følelser i et bestemt Aar og paa en bestemt Dag, kan maaskee nogle Aar efter komme i stor Fristelse til at glemme disse Følelser. Jeg mener derfor, at det er godt nu og da ved en høitidelig Leilighed bestemt og klart at udtale sig saaledes, at alle Parter ialtsald ere sig det bevidst, at der er Anledning til visse Følelser, at der er god Grund til at bevare disse Følelser og saa fremdeles.

Derpaa skal jeg vende mig til, hvad jeg meget godt føler er den svage Side af det, jeg har at gjøre gjældende til et Slags Forsvar